

— Бонбони и шоколатъ! Два лева кѣсметъ!

Единъ петнадесетина годишенъ хлапакъ, съ кошница въ рѣжа, вика звѣнливо отъ долнята палуба, и скоро затропва нагоре по стълбичката. Нѣколко глави се обръщатъ:

— Ей го и Митю!..

Митю пристига ухилень въ своитѣ твърди гумени калеври, обути на босъ кракъ. Той е безъ шапка, въ стари кѣси панталонки и избѣлѣлъ пуловеръ. Главата му е голѣма, ниско остригана, съ стърчащи уши и живи очи, които постоянно смигатъ нѣкому. Той минава между хората, бѣбри, закача се съ всички, прави се малко на глупавъ, и успѣва така да пласира тукъ-тамъ нѣкое фишече бонбони или питка шоколатъ.

Параходчето приближава Козлодуй, и следъ малко спира. Погледитѣ се устремяватъ къмъ брѣга, облѣченъ съ камѣкъ, върху който се издига скромень паметникъ. Тукъ, на тоя пустинень брѣгъ сж слѣзли преди 62 години двестата български юнаци, съ своя войвода-поетъ... „Сега вече като излѣзоха всички, последва една